

Ana Kokec: *Zaljubljena v ples*

PLES – čarobna, opojna beseda; ritem, glasba, prepletanje gibov, rahlo valovanje – skratka: popoln užitek z dobrim soplesalcem. Zaprem oči in plesna zamaknjenost me ob prelepi glasbi ponese v mladost; koliko radosti, veselja in hrepenenja mi je ples prinesel v moje mlado življenje.

Ples sem vzljubila v srednji šoli. Davnega septembra leta 1955 sem prišla iz podeželja, iz majhne dolenjske vasice na šolanje v Ljubljano; postala naj bi učiteljica. V četrtem letniku me je sošolka Nada prosila, če bi šla z njo v plesno šolo, ker potrebuje družbo. »Ples, plesna šola«, sem se zdrznila. Še nikdar nisem plesala. O, pač! V osnovni šoli sem bila v ritmični skupini učiteljice Marije Lesar, kjer smo pripravljale ritmične nastope za šolske proslave. Zelo rada sem nastopala, rada plesala, uživala med plesom. Učiteljica me je večkrat pohvalila, kako lepo, lahko plešem.

Ob prošnji Nade za spremljevalko so se mi v trenutku odvili pred očmi vsi prelepi nastopi, moje navdušenje in sem ji odgovorila, da bi zelo rada sprejela njeno povabilo, vendar je to povezano s finančnimi sredstvi, ki jih ne zmorem. »Vse bom poravnala jaz, saj sem te vendar povabila, samo da greš«, je veselo dejala.

In tako sva začeli z Nado septembra leta 1958 z obiskom znane plesne šole »Jenko« na Petkovškovem nabrežju v Ljubljani; vsak torek zvečer, tri mesece. Zbrali smo se sami začetniki, sramežljivi in še neokretni, iz ure v uro pa smo se sproščali, postajali lahkotnejši, živahnejši, predani plesu. Mojster Jenko je ob glasbi neutrudno štel: en, dva, tri; en, dva, tri; naprej, nazaj; poskok, obrat ... Najprej smo vadili posamično, pozneje v parih. Plesu sem se popolnoma predala; to je bil nov svet ritma, glasbe, plesnih korakov, ki me je vso prevzel. Živela sem za torkove večere, zaživela sem popolnoma novo življenje. Teta, pri kateri sem stanovala v podstrešni sobici, je opazila spremembo na meni in se veselila z menoj. Vesela je bila, da sem se iz sramežljive zadržane deklice, ki je poznala samo pot v šolo in učenje, spremenila v prijazno, veselo dekle, polno radosti in optimizma. Na nedeljskih sprehodih sem ji vsa vzhičena pripovedovala o lepoti plesa, o radosti, ki jo nudi ples, posebnem doživetju, ki ga občutimo ob ritmu glasbe. Tudi ona je bila navdušena in je tu in tam v kuhinji zaplesala z menoj.

Trije meseci plesne šole so prehitro minili. S teto sva nekako prihranili pri gospodinjskih stroških, da sem si lahko plačala še nadaljevalni plesni tečaj. Tudi učitelj Jenko je opazil moje navdušenje do plesa, večkrat je zaplesal z menoj in mi dal veliko priznanje.

Tako sem v četrtem letniku uživala ob torkovih plesnih večerih; v petem zadnjem letniku srednje šole pa smo se mladina zbirali v Narodnem domu v Ljubljani, kjer so vsako nedeljo popoldne vrteli plesno glasbo. Zbirali smo se znanci iz plesne šole, dopolnjevali smo svoje znanje in ga nadgrajevali. Takrat je bil najbolj popularen swing z zahtevnimi slikami; vedno smo zaplesali tudi četvorko in seveda vse ostale plese. Uživala sem, imela sem dobre plesalce.

Šolanje v Ljubljani sem zaključila, tudi obdobje čudovitih plesnih dni se je končalo.

Septembra leta 1959 sem dobila prvo službeno mesto razredne učiteljice na vaški osnovni šoli v Prekmurju – daleč, daleč od doma me je vodila pot. Zavzeto sem začela z delom; dobila sem svoj razred. Mnogo sem se udejevala tudi izvenšolsko, saj smo bili učitelji nosilci kulturnega življenja na vasi. Kot velika ljubiteljica plesa sem imela več plesnih skupin, z deklicami mojega drugega razreda sem pripravljala ritmične sestave za šolske proslave. Vse sem ponovila, kar sem sama nastopala kot osnovnošolka: ples snežink, ples meglic, ples vil; plesali so metuljčki, zajčki, škrti. Najbolj odmeven pa je bil ples muck. Sama sem krojila in šivala oblekice za nastope pozno v noč; pripravila sem vse potrebne rekvizite. S skupino sem bila zelo uspešna, dobile smo mnogo pohval.

V tistem obdobju sem učila na šoli tudi telesno vzgojo deklic v višjih razredih, zato sem šla večkrat na izpopolnjevanje, kjer sem pridobila mnogo znanja. Seznanila sem se s folklornimi plesi, ki so me popolnoma prevzeli. Ustanovila sem folklorno skupino vaških žensk. Čez dan so delale na polju in doma gospodinje, zvečer pa smo se zbirale v moji učilnici in pridno vadile slovenske ljudske plese. Ob nedeljah smo s plesi nastopale po okoliških vaseh.

Narodne noše za nastop smo si izposodile v gledališču v Murski Soboti; na harmoniko nas je spremljal Šani, organist v vaški cerkvi.

Ženske so bile zelo zavzete in jaz z njimi. Uživale smo in dobivale veliko priznanj. Vložile smo mnogo truda, vendar se to ne da primerjati z vezmi, ki so se stkale in poglobile med nami, med mlado učiteljico in starejšimi vaškimi ženskami. Zelo prijeten imam spomin, ko mi je ena od nastopajočih sporočila, da ji je zelo žal, ker zvečer zaradi preobilice dela ne bo mogla priti na plesne vaje. Nemudoma sem pohitela k njej v pomoč. Skuhala sem večerjo za delavce na polju in jo malo razbremenila. Zvečer pa sva se obe preoblekli v narodno nošo in

se zadovoljni zavrteli ob prijetnih zvokih našega neutrudnega harmonikarja Šanija. Prečudovit spomin!

Vesela sem, da sem svojo veliko ljubezen do plesa znala prenašati tudi na druge, da so uživali ob plesu, se veselili z menoj in so zaznali posebno doživetje, posebno razpoloženje, ki ga doživimo ob plesu.

Letos julija sem dopolnila 85 let ; še vedno rada zapešem in uživam ob lepih plesnih nastopih.